

## Hồi 8

### Thất âm luật chấn quần hào si

Xuân về với vạn vật, sông núi đẹp như tranh vẽ.

Đây là một đường cái quan từ Cảnh Đông đi về hướng bắc đến an Định quan, lúc này ánh nắng chan hòa, gió xuân dịu mát, cảnh sắc vô cùng tươi thắm.

Trên đường cái quan có rất nhiều người qua lại, nhưng điều lạ lùng là đại đa số đều từ nam đi về hướng bắc, tuy nam nữ lão thiếu khác nhau, nhưng hầu hết đều giắt đao kiếm, võ phục kình trang, nhìn qua cũng biết toàn những nhân vật võ lâm.

Kẻ bộ hành, người cưỡi ngựa, tốp năm tốp ba bước đi vội vã, người tinh mắt chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết là họ cùng đi đến một mục đích, nhưng không biết là vì việc gì?

Rất hiển nhiên, nơi ấy hẳn đã xảy ra một đại sự chấn động võ lâm gì đó, nếu không, chẳng thể nào kinh động đến nhiều nhân vật võ lâm thế này. Trong số họ có xen lẫn hai thiếu niên nam nữ, và họ gây chú ý hơn hết.

Chỉ thấy nam mặt như quán ngọc, răng trắng môi hồng, toàn thân võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, dáng người trung bình, cử chỉ rất tao nhã. Nữ thì áo váy màu lục, mắt liễu mày phụng, mặt đẹp như hoa, dáng người mảnh mai, tướng đi yếu điệu thướt tha như dương liễu trước gió.

Hai người tuổi khoảng mười sáu mười bảy, lưng giắt trường kiếm ngù đỏ đựng đũa, tuy sóng vai nhau đi một cách thân mật, nhưng không hề thấy họ nói với nhau một lời.

Lát sau, mọi người lục tục đi vào an Định quan, hai thiếu niên nam nữ anh tuấn xinh đẹp cũng trà trộn trong đám đông vào theo.

Những nhân vật võ lâm ấy sau khi vào trong thành, họ đi thẳng đến một tòa trang viên ở gần cửa bắc thành.

Trước cửa cổng tòa trang viên ấy sớm đã có rất nhiều đại hán tang phục đến đón tiếp đưa vào.

Trong cửa cổng có một chiếc bàn hình chữ nhật, trên là một bức lụa và văn phòng tứ bửu, phàm ai đi vào đều phải ký tên trên lụa trắng.

Hai thiếu niên nam nữ sau khi đề tên trên lụa trắng, được một đại hán khác đưa vào một gian đại sảnh trong khu nhà thứ nhì, mời hai người ngồi dùng trà.

Lúc này trong đại sảnh đã ngồi đầy những nhân vật trong hai giới hắc bạch, như đang chờ yến tiệc.

Thiếu niên áo xanh quét mắt nhìn quanh đại sảnh một hồi, quay sang thiếu nữ áo lục mấp máy môi, như định nói gì nhưng lại thôi, bởi ở một chiếc bàn vuông đối diện có một đôi mắt dâm tà đang thềm thường nhìn thiếu nữ áo lục.

Thiếu niên áo xanh liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên có đôi mắt dâm tà ấy, động tâm thầm nhủ:

- Thật không ngờ, đúng là oan gia đường hẹp, tên dâm tăng vạn ác này cũng trà trộn vào đây, dù người có lột da bỏn thiếu gia cũng nhận ra người, lát nữa người sẽ biết tay.

Bỗng trước mắt bùng sáng, chỉ thấy một đại hán tang phục đưa một thiếu nữ áo đỏ đẹp như thiên tiên tha thướt đi vào, ngồi ngay đối diện với thiếu niên áo xanh.

Thiếu nữ áo đỏ chỉ thoáng nhìn thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, rồi ngồi chổng cằm suy tư.

Thiếu niên áo xanh sau khi trông thấy thiếu nữ áo đỏ, ra chiều rất khích động, mấy lần định lên tiếng chào hỏi, nhưng chẳng hiểu sao lại thôi.

Lát sau, thức ăn và rượu được mang lên, trong đại sảnh đã bày hơn ba mươi bàn tiệc, thế là quần hào bắt đầu ăn uống, tiếng chén đĩa khua vang.

Mặc dù trong đại sảnh có rất nhiều người, nhưng thấy đều vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ nghe tiếng chén đĩa khua, không hề có tiếng chuyện trò.

Cho đến lúc này, thiếu niên áo xanh vẫn chưa biết chủ nhân trang viện này là ai, những người võ lâm đến đây dự yến với mục đích gì?

Đàn cũng cầm đĩa lên ăn uống như mọi người.

Ngồi cùng bàn với thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, ngoài thiếu nữ áo đỏ còn có hai già ba trẻ. Hai người già một tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một tuổi trung niên, mắt lộ râu xồm, tướng mạo rất uy mãnh.

Ba người trẻ đều là thiếu niên tuổi khoảng hai mươi, mặt mày thanh tú, võ phục cùng một màu xám, dường như chung một môn phái, và cử chỉ ăn uống cũng rất giống thiếu nữ áo đỏ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn mang đến năm lượt, thiếu nữ áo xanh như không còn nén nổi nữa, nâng chung rượu trước mặt lên, giơ lên hướng thiếu nữ áo đỏ nói:

- La nữ hiệp, hôm chia tay ở khu rừng gần Mã Nhai trấn, thẩm thoát đã hơn nửa năm, bấy lâu vẫn khỏe chứ?

Thiếu nữ áo đỏ tuy nâng chung gật đầu, nhưng dường như không hiểu thiếu niên áo xanh nói gì.

Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, chả lẽ không phải là nàng...

Nhưng sự nhớ là diện mạo mình lúc này đã khác, bất giác phì cười.

Nhưng rồi lại nghĩ, vậy cũng không đúng, cho rằng nàng không nhận ra mình, nhưng mình đã gọi nàng là La nữ hiệp và nhắc đến Mã Nhai trấn, lẽ ra nàng cũng phải có câu trả lời mới đúng, tại sao nàng chỉ gật đầu làm thinh?

Thiếu niên áo xanh vừa định tìm lời bắt chuyện với thiếu nữ áo đỏ nửa, chỉ thấy một lão nhân tuổi trạc lục tuần, mặt áo gấm xanh, mặt như cổ nguyệt, dáng người quắc thước, dưới cằm có năm chòm râu dài phủ ngực, từ sau bình phong đi ra.

Nhận xét về mọi mặt, lão nhân áo xanh này hiển nhiên là một người nội ngoại công kiêm toàn và rất có hàm dưỡng.

Ông ta vừa xuất hiện trong đại sảnh, quần hào liền tức ngưng ăn uống, thấy đều với ánh mắt tôn kính nhìn ông, như thể ông sẽ mang đến một tin tức trọng đại gì.

Lão nhân áo xanh chậm chậm quét mắt nhìn quần hào trong đại sảnh, hai tay giơ lên, vỗ liền ba tiếng.

Động tác này của ông dĩ nhiên là để gây mọi người chú ý, thật ra Cũng là thừa thãi, bởi sự xuất hiện của ông đã khiến cho tất cả quần hào chú ý rồi.

Thiếu niên áo xanh cũng không ngoại lệ, và nghĩ lão nhân này hẳn là chủ nhân của trang viện này.

Nào ngờ lão nhân áo xanh vỗ tay xong, cao giọng:

- Xin các vị bằng hữu hiện diện chờ chốc lát, tiểu thư nhà này sắp đến rồi.

Tiếng nói của ông tuy rất chậm, nhưng trung khí sung mãn, dư âm vang vọng, hiển nhiên là người công lực thâm hậu.

Lão nhân áo xanh nói xong, quần hào thấy đều rướn cổ về bức bình phong chắn ở cửa sau đại sảnh, không một ai lên tiếng.

Bỗng có tiếng y phục sột soạt vang lên từ sau bình phong, mọi người đều mắt rục sáng, chỉ thấy thiếu nữ đôi chín mặc tang phục, phong tư kiêu diễm, dưới sự thấp tùng của hi tỳ nữ xuất hiện trong đại sảnh.

Thiếu nữ tang phục này tuy mày ngài thoáng chau, mặt hoa u uất, nhưng vẫn không che lấp nổi dung nhan diễm tuyệt của nàng.

Quần hào trong đại sảnh bất kể nam nữ lão ấu thấy đều như bị trúng tà, bị dung nhan tuyệt sắc của thiếu nữ tang phục lôi cuốn, ngây ngẩn nhìn nàng không chớp mắt.

Thiếu nữ tang phục đứng trước tấm bình phong, mắt phụng đảo tròn, như thẹn thùng trước ánh mắt nhìn mình của quần hào, thoáng cúi thấp đầu với giọng lãnh lớt nói:

- Tang lễ của gia phụ được các anh hùng đích thân đến phúng điếu, tiểu nữ vô vàn cảm kích, nhưng vì thân mang trọng hiệu, không thể cầm chung hầu tiếp, những xin chư vị thúc bá huynh tỷ cảm thông lượng thứ cho, tiểu nữ hết sức cảm tạ...

Đoạn một tay nắm váy áo, khom mình thi lễ một vòng.

Quần hào đứng lên vòng tay đáp lễ, có người nói:

- Các vị bằng hữu hiện diện thấy đều là bằng hữu của lệnh tôn lúc sinh tiền, Tur Mã cô nương thân mang trọng tang, xin hãy bớt niềm bi ai bảo trọng ngọc thể, hà tất phải đích thân ra đây đáp tạ.

Người lên tiếng như chưa nói hết lời, thiếu nữ tang phục được gọi là Tur Mã cô nương đã được nữ tỳ dìu đi, vòng qua bình phong sau đại sảnh.

Thiếu niên áo xanh bây giờ mới hiểu, thì ra trang viện này đang có tang sự, và người chết chính là chủ nhân của trang viện này.

Một người chết mà kinh động đến nhiều hào kiệt trong tỉnh Vân Nam đến phúng viếng thế này, chứng tỏ chủ nhân trang viện này hẳn là thanh danh lừng lẫy trong võ lâm.

Sau khi thiếu nữ tang phục rời khỏi, lão nhân áo xanh lại vỗ mạnh tay ba tiếng, cao giọng nói:

- Các vị hãy tiếp tục dùng bữa, tộ chủ nhân giờ mùi khai điệu, ngày mai giờ Ngọ động quan, không chừng còn phải mời chư vị tạm ở lại tộ phủ một đêm.

Đoạn đi đến chiếc bàn chính giữa, với thân phận chủ nhân nâng chung mời rượu toàn thể tân khách.

Sau khi lão nhân áo xanh nhập tiệc, bầu không khí trong sảnh mới nhẹ nhõm hơn và bắt đầu có tiếng trò chuyện râm rang.

Thiếu niên áo xanh bởi nóng lòng muốn biết thân phận của chủ nhân trang viện này, bèn nhân cơ hội mời rượu, hướng về thiếu nữ áo đỏ ngồi đối diện:

- Tại hạ là Âu Dương Thu, chẳng hay La nữ hiệp có còn nhớ chuyện hồi nửa năm trước không?

Trong lúc nói, hai mắt chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương, quan sát phản ứng của nàng. Nào ngờ thiếu nữ áo đỏ lần này càng lạ lùng hơn, chỉ thấy nàng thiếu nữ áo đỏ liếc nhìn chàng, lẩm bẫm:

- sao? Các hạ là Âu Dương Thu, hồi nửa năm trước, tôi và các hạ thế nào?

Thiếu niên áo xanh đúng là Âu Dương Thu, còn thiếu nữ áo lục chính là Tiểu Thúy. Hai người bị sư phụ Thái Hư thượng nhân dùng chưởng kinh xô xuống tuyệt cốc, khi xuống đến nơi mới biết khinh công của mình đã đạt đến trình độ lãng hư nhiếp hộ rồi.

Hai người vui mừng khôn xiết, bèn thi triển khinh công phóng đi về phía an Định quan. Âu Dương Thu vốn định đến Đại Lý tìm La Vồng Cơ trước, nào ngờ lại gặp chuyện này, lòng hiếu kỳ thúc đẩy đến đây, tình cờ gặp lại La Vồng Cơ.

Lúc đầu Âu Dương Thu tưởng là vì mình với tại hạ đeo mặt nạ da người do ân sư đặc chế, nên La Vồng Cơ không nhận ra. Giờ đây chàng đã báo ra danh tánh, La Vồng Cơ hẳn đã nhận ra chàng, nên khi thiếu nữ áo đỏ nói xong, chàng hết sức lấy làm lạ, bèn nhìn lý đối phương một hồi, tin chắc mình đã không nhận lầm người, nên lại hỏi:

- vậy xin hỏi nữ hiệp quý tánh phương danh?

Thiếu nữ áo đỏ ngạo nghễ đáp:

- La Võng Cơ!

Âu Dương Thu hết sức thắc mắc thâm nhủ:

- Chẳng lẽ có đến hai La Võng Cơ hay sao? Trên đời tuy có người cùng tên cùng họ, nhưng diện mạo sao thể giống như vậy được?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:

- Đã là La tử tử, sao lại không nhớ có một Âu Dương Thu đã từng đến quý phủ Ngân Kiều thôn hồi nửa năm trước?

La Võng Cơ ngơ ngẩn:

- Ngân Kiều thôn ở đâu? Hồi nửa năm trước các hạ đến đó làm gì?

Âu Dương Thu càng thêm thắc mắc, lại hỏi:

- Ngân Kiều thôn ở bên bờ Nhị Hải Đại Lý, đó là tổng đà của Hải Long hội, nửa năm trước tiêu đệ cùng La tử tử...

La Võng Cơ lắc đầu ngắt lời:

- Những chuyện ấy tôi làm sao biết được, La Võng Cơ này chưa đến Ngân Kiều thôn, và cũng không quen biết các hạ.

- Như người La tử tử có quen biết với Âu Dương Thu chứ?

La Võng Cơ lắc đầu, ra ý phủ nhận.

Âu Dương Thu qua ánh mắt và thần sắc của thiếu nữ áo đỏ, nhận thấy rõ ràng là La Võng Cơ, vậy mà nàng thiếu nữ áo đỏ kiên quyết phủ nhận và giọng nói nghiêm túc, chẳng chút giả dối, khiến chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc, chẳng hiểu sao lại như vậy.

Chàng đang nghĩ chuyện để hỏi tiếp La Võng Cơ, bỗng thấy đôi mắt dâm tà bên bàn đôi điện lại nhìn trộm Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy cũng đã phát giác người ấy nhìn trộm, bắt giác e thẹn cúi đầu xuống thấp.

Âu Dương Thu thấy vậy mắng thầm, thi ra người có đôi mắt dâm tà ấy Chính là Minh Chí của Tiết Trúc Tự từng toan cưỡng hiếp chị em họ Lam trong Vân Long lữ điếm.

Lúc này, dâm tăng Minh Chí mặc y phục tục gia, nếu Âu Dương Thu không nhờ có ấn tượng sâu sắc về đôi mắt chuột dâm tà của y, chưa chắc đã nhận ra được.

Âu Dương Thu bởi mới bước chân ra chôn giang hồ, nên đối với gần hai trăm hào kiệt võ lâm hiện diện, chàng chẳng biết một người nào, và cũng chẳng ai biết lai lịch chàng. Vậy tuy đỡ rắc rối, nhưng bởi chàng và Tiểu Thúy đeo mặt nạ giả thành anh tuấn xinh đẹp nên cũng khiến không ít người chú ý.

Dâm tăng Minh Chí sau khi Tiểu Thúy liếc mắt nhìn, y bỗng cảm chung đứng lên, chậm rãi đi sang.

Âu Dương Thu thấy vậy, tạm gác qua chuyện La Võng Cơ, lưu ý hành động của dâm tăng Minh Chí.

chỉ thấy y đi đến bên Tiểu Thúy, trước tiên khom mình thi lễ, đoạn cười xởi lởi nói:

- Tại hạ Hồ Tử Thanh, đệ tử tục gia của Liễu Tâm đại sư ở Thiết Trúc tự, chẳng hay cô nương là người của môn phái nào? Quý tánh phương danh?

Âu Dương Thu cảm chung đứng lên, thay Tiểu Thúy đáp:

- Vị sư muội này của tại hạ không quen nói chuyện với người lạ, xin Hồ huynh đệ thông cảm cho! Nếu Hồ huynh đệ muốn uống rượu, tại hạ xin hầu tiếp.

Đoạn đưa chung rượu về phía dâm tăng Minh Chí, giọng nói tuy hòa nhã nhưng bụng mắng thầm:

- Dâm tăng, mi chớ giả tánh mạo danh, Âu Dương Thu này sẽ cho ngươi bêu xấu tại chỗ ngay.

Minh Chí trừng mắt nhìn Âu Dương Thu, lạnh lùng nói:

- Dám hỏi huynh đài là người môn phái nào, tôn tánh đại danh?

Y hỏi với giọng điệu như vậy, dĩ nhiên là chẳng xem Âu Dương Thu ra gì.

Âu Dương Thu thản nhiên nói:

- Tại hạ Âu Dương Thu, người của Tàn Khuyết môn!

Minh Chí lùi sau một bước, sừng sốt kêu lên:

- Ủa! Âu Dương Thu... Tàn Khuyết môn...

Đồng thời đôi mắt ti hí đầy vẻ thắc mắc nhìn Âu Dương Thu, như muốn xuyên thấu tim gan chàng vậy.

Âu Dương Thu buông tiếng cười khẩy, trầm giọng nói:

- Âu Dương thiếu gia đường đường nam nhi đại trượng phu, đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, đâu như tên lừa trọc dâm ác ngươi vậy.

Đoạn đưa tay lên mặt vuốt nhẹ, lấy mặt nạ xuống, cười hăng hắc nói tiếp:

- Dâm tặc, ngươi hãy nhìn kỹ có phải Âu Dương thiếu gia ở thành Vân Long không?

Minh Chí vừa thấy đối phương chính là kẻ đã làm hỏng chuyện của mình hôm trước, liền lửa giận bốc cao, bất thần vung tay, chiếc chung đầy rượu trong tay bay thẳng vào mặt Âu Dương Thu.

Y xuất thủ rất nhanh và khoảng cách lại gần, thật khó thể tránh kịp.

Nào ngờ Âu Dương Thu tuổi trẻ kinh thị, như trẻ sơ sinh không sợ mãnh hổ, đồng thời chàng cũng muốn trở tài trước quần hào vân Nam, nên không tránh né, chờ cho chung rượu bay đến chỉ cách mặt hơn tấc, đột nhiên phun ra một hơi chân khí.

Lạ thay, chung rượu lập tức dừng lại trên không, rồi rượu trong chung hóa thành một tia nước nhỏ, bắn thẳng vào mặt Minh Chí trở lại Minh Chí chỉ lo chú ý chung rượu đứng lại trên không và tốc độ của tia nước quá nhanh, khi phát giác thì không còn tránh kịp nữa, chỉ nghe y kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bùm mặt, máu tươi từ kẽ tay tuôn ra ròn ròn.

Ngay khi ấy, Âu Dương Thu lại thổi một cái, chung rượu lơ lửng trên không lại bay thẳng đến đầu Minh Chí.

Chung rượu tuy bay rất nhanh, nhưng không hề gây ra tiếng rít gió, nên Minh Chí không hề hay biết, chung rượu lướt qua đầu, làm cho khăn bịt đầu bung ra rơi xuống đất, “bốp” một tiếng, chung rượu va vào tường vỡ nát.

Âu Dương Thu lại buông tiếng cười hăng hắc quát:

- Bồn thiếu gia vì có lời thề ước lâu năm huyết tủy Thiết Trúc tự với Liễu Minh đại sư nên hôm nay tha cho mạng chó của ngươi một phen, cút mau!

Trước chân lực nội gia của Âu Dương Thu vừa thi thố, quần hào thấy đều ngơ ngẩn, cả đại sảnh im phăng phắc.

Minh Chí đưa tay lau máu trên mặt, hậm hực nói:

- Rừng còn xanh, nước còn biếc, món nợ mới hôm nay phật gia ghi nhớ luôn thể, từ nay chúng ta hằng gặp đầu tính đó.

Gương mặt trắng của y đã bị tia rượu xuyên thủng lỗ nhỏ dày đặc, lúc nói tia máu vẫn không ngớt tuôn chảy, nên khó thể nhận diện.

Nhưng khăn đội đầu của y đã rơi mất, lộ ra chiếc đầu nhẫn nhụi.

Quần hào hiện diện đã biết y là đệ tử phật môn cải dạng đến đây, nhưng chẳng rõ y có hiềm khích gì với thiếu niên võ phục xanh đây sọc tím này.

Minh Chí nói xong, thều nảo cất bước đi ra, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng có một đại hán trung niên đứng lên rời khỏi bàn, cản đường quát:

- Ngươi là hòa thượng ở đâu? Sao lén la lén lút không dám với mặt thật gặp người? Để lại danh hiệu rồi hằng đi cũng chẳng muộn.

Minh Chí đang tức tối không nơi phát tiết, chẳng ngờ có kẻ chặn đường, y tuy thọ thương nhưng công lực vẫn còn, chẳng chịu kém, quát:

- Phật gia là đệ tử thứ tọa của Liễu Tâm đại sư ở Thiết Trúc tự, pháp hiệu Minh Chí, ngươi muốn gì hả?

Đại hán trung niên như e sợ uy danh của Thiết Trúc tự, thoáng lưỡng lự rồi tránh ra ngay.

Nào ngờ Minh Chí được thể chẳng chịu buông tha, vừa thấy đối phương tránh đường, chẳng những không chịu bỏ đi mà còn buông tiếng cười hăng hắc, vung tay chộp đại hán trung niên.

Ngay khi ấy, lão nhân áo xanh râu dài bỗng đứng phắt dậy, trầm giọng quát:

- Hai vị dừng tay!

Tiếng quát sang sảng như chuông ngân, đỉnh tai nhức óc.

Dâm tăng Minh Chí vội rút nhanh tay về, quắc mắt nhìn đại hán trung niên nói:

- Hôm nay ta nể mặt Trường Tôn Sở võ sư, tha mạng cho ngươi một phen.

Đoạn liền phóng nhanh ra khỏi đại sảnh.

Đại hán trung niên bẽ mặt, bèn lễn trở về chỗ ngồi.

Âu Dương Thu từ lúc báo danh tánh, hiển lộ mặt thật và ra tay trừng trị dâm tăng Minh Chí, cho đến lúc này vẫn không gây được sự chú ý đặc biệt của La Võng Cơ.

Nàng chỉ ngẩn ngơ xem, không kinh ngạc cũng chẳng vui mừng, như tất cả đều không chút liên quan đến nàng vậy.

Thái độ ấy của La Võng Cơ khiến Âu Dương Thu hết sức thất vọng lẫn hoài nghi, nhận thấy nàng đã hoàn toàn đổi khác, đến độ không Còn biết gì về quá khứ của mình.

Âu Dương Thu trầm nhủ:

- Cho dù La Võng Cơ là người bạc bẽo dễ thay lòng đổi dạ thì cũng không đến mức như vậy, vậy mà... Thật ra là sao thế này?

Âu Dương Thu đang băn khoăn suy nghĩ, trước mắt bỗng thấy lão nhân áo xanh được gọi là Trường Tôn Sở võ sư đang với ánh mắt kỳ lạ nhìn chàng và chậm rãi đi đến.

Trường Tôn Sở đi đến trước mặt Âu Dương Thu, ôm quyền thi lễ nói:

- Tiểu huynh đệ, tuyệt kỹ Ngọc Long Thôi vừa rồi của huynh đệ thật đã khiến lão phu mở rộng tâm mắt và hết sức bội phục, với tuổi tác của tiểu huynh đệ mà có được tuyệt học như vậy thật là hiếm có, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

Âu Dương Thu khom mình đáp lễ:

- Tiên bối quá khen, thật khiến tại hạ hổ thẹn, gia sư là Thái Hư thượng nhân trong Tàn Khuyết môn, chẳng hay quý chủ nhân là vị tiên bối nào mà lại chẳng may từ trần vậy?

Trường Tôn Sở là người giàu kinh nghiệm trong giang hồ, gật đầu nói:

- Nếu không phải đệ tử trong Tàn Khuyết môn, tiểu huynh đệ hẳn chẳng có võ công cao đến vậy. Nhưng... lệnh sư Thái Hư thượng nhân, lão phu cũng có nghe nói đến, hẳn đã lui khỏi võ lâm không màng đến thế sự rồi.

- Vâng, gia sư đã lui ẩn hơn ba mươi năm, chẳng trách tiên bối không biết.

Trường Tôn Sở như rất có thiện cảm với Âu Dương Thu, sau khi mời quân hào tiếp tục ăn uống, bèn ngồi xuống bên cạnh chàng, cầm lấy một chiếc chung không, rót rượu vào rồi nâng lên nói:

- Tang lễ của chủ nhân bốn phủ Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, được tiểu huynh đệ đại giá quan lâm phúng viếng, thật vô cùng vinh hạnh, lão phu xin với chung rượu nhạt này kính mời để tỏ lòng cảm kích.

Dứt lời, ngửa cổ một hơi uống cạn.

Âu Dương Thu thấy vậy, cũng đành nâng chung lên uống cạn.

Thế là, Trường Tôn Sở ngồi ở bàn Âu Dương Thu tiếp khách và thân mật chuyện trò với chàng.

Âu Dương Thu được biết chủ nhân đã quá cố của trang viện này là Tư Mã Trường Thanh, ngoại hiệu Hồn Nguyên Nhất Kiếm, danh liệt một trong Tam Thánh Kiếm lừng lẫy trong võ lâm. Nửa năm trước đột ngột qua đời, không có con trai, chỉ có một người con gái tên Tư Mã Thiển Như tuổi vừa cặp kê, thiên tư thông tuệ, quốc sắc thiên hương, văn võ song toàn, chính là vị cô nương mặc tang phục đã ra tạ khách khi nãy.

Tư Mã Thiển Như sinh ra trong thâm khuê danh môn, tuy tài sắc vẹn toàn, nhưng chưa từng bước chân ra khỏi nhà, nên rất ít người được chiêm ngưỡng dung nhan của nàng.

Đến đây, Âu Dương Thu đã hiểu khái quát về việc có nhiều nhân vật võ lâm đến đây phúng điếu, đương nhiên ngoài việc Tư Mã Trường Thanh hiệp danh phục chúng, nhan sắc của Tư Mã Thiển Như cũng có sức lôi cuốn mãnh liệt, ai không muốn nhân cơ hội này chiêm ngưỡng dung nhan nàng một phen.

Tuy nhiên, có một điều chàng không hiểu, suy nghĩ mãi vẫn không lý giải nổi, đó là Tư Mã Trường Thanh chết đã nửa năm, vì sao chờ đến nay mới phát tang, điều này chẳng thể không khiến người hoài nghi.

Trong lúc Âu Dương Thu và Trường Tôn Sở chuyện trò, La Võng Cơ và hai già ba trẻ chỉ lặng lẽ ăn uống, như không muốn nghe mà cũng chẳng thích hỏi chuyện câu kẻ khác.

Nhất là hai lão nhân và ba thiếu niên từ lúc ngồi vào bàn đến giờ không hề nói câu nào, thậm chí không màng đến những gì đang xảy ra trong đại sảnh, tình trạng ấy Âu Dương Thu dĩ nhiên không thể nào qua họ thăm dò về La Võng Cơ.

Tiểu Thúy ngồi bên Âu Dương Thu bởi không nói được nên hết sức thích ứng với tình trạng lẳng lặng này, nàng như bị La Võng Cơ và hai già ba trẻ ảnh hưởng, cũng lẳng lẽ ngồi ăn uống.

Thời gian trôi nhanh, tiệc rượu sắp kết thúc, giờ mùi đã đến.

Trường Tôn Sở đứng lên, gạt đầu chào mọi người trong bàn, theo thói quen vỗ tay ba tiếng, cao giọng nói:

- Giờ mùi đã đến, xin các vị bằng hữu vào hậu đường cúng tế linh cửu tộ chủ nhân.

Quần hào liền tức đứng lên, lục tục đi vào hậu đường.

Phải biết Hồn Nguyên Nhất Kiêm Tư Mã Trường Thanh trong Tam Thánh Kiếm thanh danh lẫy lừng trong võ lâm, rất được tôn kính, Trường Tôn Sở tuy là võ sư trong phủ, nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền xem ông như thủ túc, và võ công cũng suýt soát với chủ nhân, rất được đồng đạo võ lâm kính trọng, nên mọi cử chỉ của ông trước quần hào đều có một sự tôn nghiêm mang tính quyền uy.

Chẳng kể cái khác, chỉ việc đâm tãng Minh Chí bị một tiếng quát của ông đã tự động dừng tay, vị nể bỏ đi, với thanh uy của Thiết Trúc tự mà còn phải nhường ông phần nào, vậy đủ thấy vị Trường Tôn Sở võ sư này không phải là một người đơn giản.

Âu Dương Thu lòng đầy tâm sự theo sau La Vững Cơ với hai lão nhân và thiếu niên, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi vào hậu viện. Khu hậu viện này rất rộng, cây cối xum xuê, lối đi khúc khuỷu, giữa có một hòn giả sơn nhỏ, vòng qua giả sơn là đến một gian hoa sảnh rất trang nhã.

Âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn đều được chăm sóc tỉa xén rất kỹ lưỡng, đủ thấy Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền chẳng những là một vị hào kiệt võ lâm, mà còn là một người thích trồng cây làm vườn.

Sau khi vòng qua hoa sảnh, Âu Dương Thu nghe có tiếng nhạc xúc động lòng người, chàng tuy không sành về âm nhạc, nhưng nghe kỹ dường như không phải nhạc tang, chẳng rõ là nhạc khúc gì.

Nhưng từ khi nghe tiếng nhạc, Âu Dương Thu cảm thấy lòng xao xuyến lạ, muốn đến đó xem cho rõ. Vòng qua hoa sảnh, lại đi thêm một đoạn nữa, lúc này những người đi trước dường như đều bị tiếng nhạc cảm nhiễm, bước chân bất giác tăng nhanh hơn.

Âu Dương Thu càng nghe càng thấy không ổn, chẳng hiểu sao lòng bỗng dưng cảm thấy buồn da diết, cần phải tìm một người thân để thổ lộ hoặc khóc to lên một phen cho hả.

Thế là, chàng vội kè tai nói khẽ với Tiểu Thúy, rồi cùng vận tâm pháp sư môn chống lại tiếng nhạc.

Tâm pháp huyền môn do Thái Hư thượng nhân truyền cho họ chính là căn cơ nội công của đạo gia, hết sức kỳ diệu, một khi vận dụng lập tức linh đài trong sáng, vật ngã lưỡng vong, chẳng những không bị ngoại cảnh chi phối, còn như tu vi thâm hậu, có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng trăm trượng, bất kể lúc ngồi hay đứng cũng có thể vận dụng như ý.

Lát sau, Âu Dương Thu cảm thấy tâm thần đã ổn định, không còn bị tiếng nhạc tác động nữa, cùng Tiểu Thúy bước chân tự động chậm lại tuột xuống phía sau quần hào.

Qua khỏi sân vườn hoa sảnh tiến vào một khu vườn khác, tiếng nhạc mỗi lúc một gần, vọng vào tai chát chúa.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy theo sau quần hào chú ý quan sát, chỉ thấy tất cả mọi người ngo ngẩn như bị trúng tà, lẳng lặng nhanh bước tiến tới.

Qua khỏi ba khu vườn, đến một hoa viên rộng thênh thang, tiếng nhạc Chính là từ trong một ngôi nhà to ở giữa hoa viên này vọng ra.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi vào đến hoa viên, không theo quần hào đi thẳng đến ngôi nhà to ấy, hai người dừng lại quan sát diễn biến.

Hoa viên này được bao quanh bởi một bức tường cao bằng đá xanh, trong hoa viên cây cối xum xuê, hoa cỏ tươi thắm, không có gì khác lạ khả nghi.

Ngôi nhà to ấy nằm giữa hoa viên rất không cân xứng, chẳng rõ chủ nhân xây ngôi nhà này trong hoa viên với mục đích gì?

Âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh một hồi, thấy quần hào lần lượt đã đi vào ngôi nhà to ấy, trong hoa viên không còn người nào nữa.

Chàng nhận thấy trong tòa trang viện này đâu đâu cũng có vẻ lạnh tanh và thần bí, chàng tuy không quen biết Tư Mã Trường Thanh, nhưng từng nghe nói ông là một hào sĩ võ lâm giàu có, lẽ ra phải có nhiều người ở ngoài cửa đón tiếp khách, sao trong trang viện lại lặng lẽ thế này? Bọn gia đình đi đâu mất cả rồi? Tại sao lúc tiếp đãi khách, ngoài mấy người gia đình bưng thức ăn, chỉ có một mình Trường Tôn Sở võ sư?

Nếu linh cửu của Tư Mã Trường Thanh được đặt trong ngôi nhà to này, hiện quần hào đã đến, lẽ ra phải có người tiếp đón mới đúng, sao lại chẳng có người nào thế này?

Trường Tôn Sở võ sư đã vào trong ngôi nhà to trước quần hào, nhưng chẳng thấy trở ra nữa.

Âu Dương Thu đang hồ nghi phân vân, bỗng nhiên có tiếng khóc nức nở từ trong ngôi nhà to kia vọng ra.

Tiếng khóc mỗi lúc một to, như thể người khóc đã bi thương đến mức tan lòng nát dạ, dù có khóc đến vỡ cuống họng cũng chẳng màng.

Hiển nhiên tiếng khóc ấy do quần hào phát ra, khiến Âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi, định cùng Tiểu Thúy lui ra, không màng đến chuyện này nữa, nhưng ngặt nỗi trong nhà có La Võng Cơ, chẳng thể không quan tâm đến.

La Võng Cơ từng chẳng quản phản bội phụ thân, xả thân cứu chàng, trong thâm tâm chàng, La Võng Cơ đã là ân nhân tái sinh của chàng, đã gặp lại tại đây, chàng phải làm sáng tỏ sự thật, cho dù La Võng Cơ đã quên hết tình xưa nghĩa cũ, chàng cũng phải hỏi cho ra lẽ hơn nữa, thần thái của La Võng Cơ với cử chỉ của hai lão nhân và ba thiếu niên đã khiến chàng hết sức hoài nghi.

Tiểu Thúy như rất cảm hứng đối với tiếng gào khóc, đã mấy lần định cất bước đi đến ngôi nhà to, nhưng vì nàng luôn tuân lời Âu Dương Thu, thấy chàng đang trầm ngâm suy tư, nên đành ở lại bên Chàng.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhận thấy rất cần phải vào trong ngôi nhà to cho ra lẽ, bèn đeo mặt nạ trở lại, ra hiệu với Tiểu Thúy rồi sải bước tiến tới.

Nào ngờ chàng vừa đi được mấy bước, tiếng khóc bi thương trong nhà đột nhiên ngưng bật.

Tiếng khóc vừa ngưng, tiếng nhạc lại nổi lên, nhưng lần này là một khúc điệu khác, khiến người nghe cảm thấy lòng vui phơi phới, thật muốn cười to lên.

Quả nhiên, tiếng nhạc nổi lên không bao lâu, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy còn cách ngôi nhà to chừng mười mấy trượng, bỗng nghe trăm người trong nhà cất tiếng cười vang.

Quần hào hết khóc đến cười hiển nhiên đã bị tiếng nhạc ảnh hưởng điều khiển, nếu tiếp tục thế này, người có công lực cao đến mấy cũng khó thoát chết.

Âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Trên đời sao lại có chuyện quái lạ đến thế này?

Đoạn cùng Tiểu Thúy bước nhanh tới ngôi nhà to. Chỉ thấy ngôi nhà này được xây bằng đá xanh, mái ngói cũng màu xanh, cao to đồ sộ, hết như ngọn núi xanh chơ vơ nằm giữa hoa viên.

Trước nhà là kỳ hoa dị thảo, hai hàng cây ăn trái cao cỡ đầu người che khuất nửa phần vách đá. Gồm một cửa chính và bốn cửa sổ, tổng cộng năm gian.

Lúc này hai cánh cửa đen đang mở, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy vừa đến gần cửa đã trông thấy một bàn thờ đặt ngay giữa nhà, khói nhang nghi ngút, sau bàn thờ là một bức màn trắng chắn ngang, chính là linh đường của Tư Mã Trường Thanh.

Tiếng nhạc dường như từ trong bức màn trắng vọng ra, phối hợp với tiếng cười vang dội trong nhà, nghe hết sức quái dị.

Âu Dương Thu lắng tai nghe, tiếng cười của quần hào lúc to lúc nhỏ, hoàn toàn dựa theo tiếng nhạc trầm bổng.

Trước linh đường chẳng những không thấy Tư Mã Thiển Như, cũng chẳng có Trường Tôn Sở võ sư, thậm chí cả một gia đình cũng không có.

Sau bàn thờ bị bức màn trắng che khuất, bên trong tuy cũng có ánh nến, nhưng không nhìn thấy được một vật gì cả.

Trong mấy trăm nhân vật võ lâm, chỉ có La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên là không bị tiếng nhạc ảnh hưởng, tuy họ cũng ngồi xếp bằng trước bàn thờ, nhưng hoàn toàn điềm nhiên trước cảnh quần hào cười vang.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy xuất hiện trước cửa, tuy khiến La Võng Cơ kinh động, nhưng nàng chỉ thoáng nghiêng đầu nhìn, nhưng liền quay vào ngay.

Còn lão nhân mặt dài cằm nhọn, đại hán trung niên mắt lộ râu xồm và ba thiếu niên mày thanh mục tú thì hoàn toàn không đếm xỉa đến, như là không hề trông thấy hai người vậy.

Âu Dương Thu thấy vậy, biết là họ hẳn có phương pháp chống lại tiếng nhạc, nhưng nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của họ, hiển nhiên họ không bị tiếng nhạc cảm nhiễm, nhưng cũng đã trúng phải một thứ quái quỷ gì đó.

Chàng đang quan sát suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng nhạc ngưng bật, tiếng cười quần hào cũng ngưng theo, nhưng người nào cũng trán đầm mồ hôi, hiển nhiên họ đã tiêu hao rất nhiều chân lực.

Lúc này trở nên tĩnh lặng lạ thường, nếu không có tiếng thở, chẳng ai tin là trong ngôi nhà có nhiều cao thủ võ lâm thế này.

Khói nhang nghi ngút, ánh nến chập chờn, màn trắng lay động, tuy lúc ban ngày cũng đầy vẻ ghê rợn.

Âu Dương Thu sau khi xem xét tất cả những gì trong nhà, bèn bảo Tiểu Thúy trông chừng ngoài cửa, chàng sải bước đi vào nha.

Quần hào trong nhà lúc này đã lâm vào trạng thái ngây dại, không ai chú ý đến hành động của Âu Dương Thu.

Theo Âu Dương Thu nghĩ, quần hào đã bị tiếng nhạc không chế, mà tiếng nhạc lại ở trong màn trắng, vậy thì cốt lõi của vấn đề là ở trong màn trắng, chỉ cần xông vào trong ấy là khám phá ra bí mật này ngay.

Khoảng trống trước bàn thờ đã bị những người ngồi xếp bằng choáng hết, Âu Dương Thu muốn vào trong màn trắng là phải phóng qua đầu quần hào.

Nhưng ngay khi chàng phóng qua đầu quần hào, sắp đặt chân xuống một chỗ trống trước bàn thờ, La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên ngồi thành hàng ngang đột nhiên cùng lúc vung tay, một chưởng bổ vào Âu Dương Thu.

Sáu người cùng lúc tung ra một chưởng, uy lực hẳn nhiên hết sức dũng mãnh, hệt như một bức tường sắt cản Âu Dương Thu lại, và đẩy chàng lui trở ra cửa.

May nhờ khinh công của Âu Dương Thu hiện nay đã đạt đến trình độ lưu hỏa thuần thanh, có thể mượn sức dùng sức, nếu không chết cũng thọ thương nghiêm trọng dưới một chưởng hợp kích của sáu người.

Âu Dương Thu lộn người hạ xuống đất, quay sang Tiểu Thúy cười gượng, khi quay lại nhìn vào nhà, chỉ thấy La Võng Cơ sáu người vẫn ngồi đối mặt với bàn thờ, không một hành động tiếp theo nào khác.

Sau khi bị sáu người hợp kích một chưởng, Âu Dương Thu đã nhận thấy hỏa hầu nội công của sáu người này đều rất thâm hậu, nếu thật sự động thủ với họ thật là một điều rắc rối.

Nhất là hành động này của La Võng Cơ, khiến Âu Dương Thu đứng ngoài cửa thật không sao hiểu nổi. Cục thế trước mắt rất rõ ràng, muốn khám phá bí mật của tiếng nhạc, chỉ cần vén bức màn trắng kia lên, nhưng nhóm La Võng Cơ sáu người lại ra tay ngăn cản.

Âu Dương Thu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, nảy sinh một kế, bèn rút bảo kiếm trên lưng xuống, tháo nhuyễn tiên bên lưng ra, bỗng buông tiếng quát vang, tung mình lao thẳng vào bức màn trắng.

Thân pháp chàng tuy nhanh như sao xẹt, nhưng phản ứng của sáu người càng nhanh hơn, như thể sau lưng họ có mắt, ngay khi Âu Dương Thu lướt đến bàn thờ, lại cùng lúc với chiêu Thiên Vương Thác Tháp một chưởng tung ra.

Lần này Âu Dương Thu đã có chuẩn bị, quyết tâm không mượn sức thoái lui. Chờ khi chưởng lực của sáu người tung ra đến giữa Chùng, tay trái cầm trường tiên với chiêu Tiềm Long Trầm Hải quất vào chưởng thể sáu người, tay phải trường kiếm quét lên màn trắng.

Nhóm La Võng Cơ sáu người như không ngờ có vậy, lại thêm trường tiên của Âu Dương Thu quá hung mãnh, đành phải vận thêm mấy thành công lực vào chưởng kinh, đẩy bật trường tiên.

Nhưng trường kiếm trong tay phải Âu Dương Thu đã xuyên thủng màn trắng, quét sang hai phía, rách toác một đường dài hơn ba thước.

Liên sau đó, Âu Dương Thu hít mạnh một hơi chân khí, hai vai nhún nhẹ, chui qua kẽ rách vào trong.

Ngay khi ấy, một luồng kinh lực âm nhu từ trong màn trắng xô ra, cản người Âu Dương Thu thoáng chững lại, và nhóm La Võng Cơ sáu người cùng lúc tung mình lên, lao tới vung tay chộp.

Trước có sức cản, sau bị truy kích, Âu Dương Thu bị kẹt lại trên không, tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng lâm nguy bất loạn, lệ làng thi triển chiêu Diêu (diều hâu) Phiên Thanh Vân, kiếm tiên cùng lúc toàn lực quất ra.

Chàng thân pháp nhanh nện tuyệt luân, kiếm chiêu tiên thức thần xuất quỷ mạt, hệt như cánh chim to vung động đôi cánh sắc bén.

Nhóm La Võng Cơ sáu người tuy thân thủ chẳng kém, nhưng Âu Dương Thu lúc này đã khác xa trước kia, nên họ dốc hết sức lực cũng chẳng làm gì được chàng.

Tuy nhiên, Âu Dương Thu muốn đánh bại sáu người cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cuộc ác chiến một chọi sáu đã diễn ra ngay trên đỉnh đầu quần hào. Lúc này, quần hào như đã khôi phục chân lực, thấy đều với ánh mắt đờ đẫn nhìn cuộc chiến, không một ai lên tiếng và động đậy.